

**САМЮЪЛ ДИЛЕЙНИ
ВРЕМЕТО, РАЗГЛЕДАНО КАТО
СПИРАЛА ОТ
ПОЛУСКЪПОЦЕННИ
КАМЪНИ**

Превод от английски: Иван Мадански, 1996

chitanka.info

Вземете едно столетие и му наложете координатни оси — абсциса, ордината. Изберете квадрант. По възможност — трети. Защото съм се родил през петдесета. Сега вече е седемдесет и пета.

На шестнадесет ме изпроводиха от сиропиталището. Името, което ми лепнаха и което пренесох през хълмовете на Източен Върмонт, беше Харолд Кланси Евърет (на мен, простият и незабележителен юноша. Оттогава смених доста имена, но не се притеснявайте — моят почерк навсякъде си личи).

Татенцето Майкълс не ме хареса още от първата ни среща. Като видя официалния на вид документ, който ми дадоха от приюта, веднага ме назначи за... работник. Случи се така, че двамата с него управлявахме фермата за мляко, по-точно се грижихме за тринадесет хиляди триста шестдесет и две петнисти крави от хернзейска порода, които не правеха нищо друго, освен непробудно да спят в неръждаемите си гробове. Хранителният разтвор, примесен с наркотици, представляваше розова течност (лепкава гадост, не се мие лесно), която поемаха посредством прозрачни пластмасови маркучи. Раздвижваха се чрез електровибратори, от които мускулите им леко се тресяха. Но нямаха никакво намерение да се събуждат. А млекцето си течеше в неръждаемите цистерни... О'кей, стига! В прекрасен ден (когато аз, Селянина с мотиката, стоях наред полето, изнемощял от трите часа каторжен труд, и през пелената на умората наблюдавах организацията на Вселената), в мен съзря Решението. Разсъждавах горе-долу така: след като на Земята, Марс и спътниците е пълно с хора и всичко останало, сигурно ще се намери нещо по-хубаво от заобикалящите ме красоти. Защо пък да не си взема малко и аз?

Накратко, задигнах от Татенцето две кредитни карти, един от хеликоптерите ми и бутилка джин (дъртият скъперник си го вареше сам), и тръгнах. Някой от вас да се е опитвал да кацне с краден хеликоптер на покрива на „Пан Американ“, при това в пияно състояние? Бачкане, кофти храна и немалко количество тежки юмручни удари ме научиха да живея. Спомнете си, че преди десетина години честно работех по три часа на ден във фермата за мляко. Оттогава никой не ме е наричал Харолд Кланси Евърет.

Ханк Кюлафрой Ейкълс (риж, леко разсеян, висок метър осемдесет и пет) спокойно излезе от обществения трезор на космодрума с куп вещи, които не му принадлежат. Държеше в ръката си малък портфейл, където се побра всичко задигнато.

Вървящият до него търговец нареждаше:

— Обидно ми е да ви огледам вас, младите. Ще ви дам съвет: върнете се в Белоун. Не си струва заради неприятностите с блондинката, за които ми разказахте, да се лутате от планета на планета и да сте толкова мрачен. А пък да си зарежете работата съвсем!

Ханк спира и нерешително се усмихва.

— Ами...

— Аз, разбира се, съм наясно, че може да имате нужди и желания, които ние, старците, не можем да разберем, но все пак трябва да осъзнаете отговорността си пред... — в този момент забелязва, че Ханк е спрял пред вратата с надпис „МЪЖЕ“. — О-о! — Усмихва се широко. — Радвам се, че се запознахме, Ханк. Хубаво е да срещнеш човек, с който да побъбрите по време на този дяволски дълъг полет. Всичко хубаво!

Същата врата се отваря след десет минути. Излиза Хармони К. Евънтайд, висок точно един и осемдесет (един от фалшивите токове се сцепи), рус (дори моят бръснар не знае какъв е истинския цвят на косата ми), ах, колко е елегантен, колко е модерен — облечен е толкова безвкусно, че... ах, какъв изтънчен вкус! С една дума — човек, с когото не би се запrikaзвал нито един търговец. Настаних се в хеликоптера, който сновеше между космодрума и сградата на Пан Американ (А-ха. Точно така. Пиян.), излязох през централния вход и се запътих по Четиридесет и втора улица в посока към Осмо авеню, стискайки в ръка портфейла, натъпкан с вещи, които не ми принадлежат.

Нощ, изсечена от светлина.

Пресякох Великият Бял Път, тоест Бродуей. Струваше ми се, че от всичките тези лампи хората изглеждат неестествено на дневна светлина. Минах покрай тълпата, изсипала се от ескалаторите на метрото, суб-метрото и суб-суб-метрото. Спомних си първата седмица след затвора. Бях осемнадесетгодишен. Тогава постоянно се мотаех тук и проверявах съдържанието на чуждите джобове. Обаче действах

виртуозно, изискано и изящно, така че никой да не заподозре, че нещо му липсва.

Успях да се промъкна през група от хилещи се ученички с ярки фенерчета в прическите. Чувстваха се доста неловко, облечени с прозрачни синтетични блузки, които неотдавна законът разреши да се носят. Чувал съм, че опитите да се обявят гърдите за пристойни — като антипод на непристойни — водят началото си от далечния седемнадесети век. По тази причина се заех да разглеждам ученичките с преценяващ поглед, което предизвика още по-гръмко кикотене от тяхна страна. Боже Господи, на тяхната възраст тичах из проклетата ферма за мляко и не смеех да помисля за друго.

Тясното неоновото табло с новините, опасващо триъгълното здание на Информационната корпорация, съобщаваше на базов английски за това, че сенатор Реджина Аболафия е готова да започне борба с организираната престъпност в града. Нямам думи да ви опиша колко съм щастлив понякога, че съм напълно дезорганизиран.

Недалеч от Девето авеню внесох портфейла си в голям, препълнен бар. За последен път посетих Ню Йорк преди две години. По онова време в този бар често се отбиваше един човек, притежаващ рядката дарба бързо, изгодно и без риск да пласира вещите, които не ми принадлежат. Днес, без да разчитам, че ще имам шанса да го открия, реших да поразбутам момчетата, които кротко си пиеха бирата. Успях да се добера до бара и се опитах да привлека вниманието на един дребосък с бяло сако.

Зад гърба ми настана зловецка тишина и рязко се обърнах...

Дълга, прозрачна пелерина, воал, на шията, на китките са надянати огромни медени накити (ах, какъв тънък вкус, точно на границата с безвкусицата), лявата ръка е оголена, дясната е покрита от шифон^[1] с цвят на червено вино. Тя наистина е много по-откровена от мен. Но подобна демонстрация на привързаността ви към деликатните материи е прекалено груба за такива заведения. Посетителите с преувеличено усърдие се правеха, че нищо не забелязват.

Тя протегна към мен ръка с медна гривна и кървавочервеният ѝ нокът докосна жълто-оранжевото камъче на гривната.

— Знаете ли какво е това, мистър Елдридж? — попита тя.

За миг видях лицето ѝ под воала. Веждите бяха черни, а в очите имаше лед.

Три мисли: (Първата.) Тя е модерна светска дама. По пътя от Белоун прочетох в „Делта“ за „разцъфващите материи“ — техните оттенъци и прозрачност могат да се променят с помощта на скъпоценностите, които носите на китката си. (Втората.) При последното си идване тук бях по-млад и се казвах Хари Келъмайн Елдридж, но тогава не съм правил нищо прекалено незаконно (макар че тези работи обикновено се забравят). Все още вярвах, че под старото име могат да ме тикнат в ареста за не повече от тридесет дни. (Третата.) Камъкът, който тя посочи...

— Яспис? — попитах аз.

Тя очакваше да кажа повече. Аз пък чаках да ми даде повод да си придам вид, че знам какво очаква от мен. (В затвора любимият ми писател беше Хенри Джеймс^[2]. Без глупости!)

— Яспис — потвърди тя.

— Яспис... — отново се опитах да придам двуюко значение на тази дума, макар че тя упорито се опитваше да избегне точно това.

— ... Яспис... — тя вече се съмняваше, подозирайки, че аз подозирам, че нейната увереност е лишена от основание.

— Да, да. Яспис — по изражението на лицето ѝ разбрах, че на моето лице е видяла изражението, което ѝ е казало, че аз знам, че тя знае, че аз знам.

— Бъркате ме с някого, мадам.

Яспис — това е Думата за този месец.

„Яспис“ е парола, код, сигнал, който Певците от големите градове предават от уста на уста за цялото разпуснато братство, в което се мотая (под най-различни имена) почти девет години. Миналият месец надарените с божествени рани пееха „Опал“. Когато чух Думата на Марс, успях на три пъти хитро да я използвам, за да стана стопанин на вещи, които не ми принадлежат. Дори разсъждавах за Певците и раните им.

На всеки тридесети ден от месеца Думата се сменя. След няколко часа всеки от моите колеги я знае, независимо къде се подвизава в момента. Може да чуете Думата от някой пелтечещ пияница, изтърсил се в ръцете ви от тъмния вход, може да ви я прошепнат в безлюдна улица, или внезапно някой мръсен скитник да ви пъкне в ръката листче и бързо да се скрие в тълпата. За този месец думата е „Яспис“.

Думата има много значения. Например:

— Помогнете!

Или:

— Имам нужда от помощ!

Или:

— Мога да ви помогна!

Или:

— Никой не гледа, действайте!

Точност на синтаксиса — ако Думата е правилно употребена, нито за миг не бихте се замислили какво означава в конкретния случай. Нюанси на употребата — за нищо на света не се доверявайте на човек, който използва Думата неправилно.

Стоях и чаках кога тя ще престане да чака.

Отвори един тефтер и ми го протегна.

— Началник на Специален отдел Модлин Хинкъл — прочете тя, без да гледа текста под сребърната значка.

— Великолепна памет, Мод — изкоментирах аз и се намръщих.
— Хинкъл?

— Да.

— Знаете ли, Мод, сигурен съм, че няма да повярвате. Приличате на човек, който не понася собствените си грешки. Но името ми е Евънтайд. Не Елдридж. Хормони К. Евънтайд. Провървя ни, че тази вечер се сменя Думата, нали?

Това, че Думата се предава по такъв начин, не е тайна за ченгетата. Но ми се е случвало да срещам полицаи, които цяла седмица след промяната не я знаеха.

— О'кей, Хармони. Искам да поговоря с вас.

От учудване повдигнах вежди.

В отговор тя се намръщи и заяви:

— Вижте какво, ако ви харесва, наричайте се и Хенриета, все ми е едно. Но ме изслушайте.

— И за какво искате да говорим?

— За престъпността, мистър...

— Евънтайд. Имам намерение да се обръщам към вас с „Мод“, така че смело ме наричайте Хармони. Това е истинското ми име.

Тя се усмихна. Беше трудно да кажа, че е млада. Според мен дори беше по-възрастна от търговеца. Но използваше постиженията на козметиката много по-добре от него.

— Може да се окаже, че за престъпността знам повече от вас — каза Мод. — Не бих се учудила, ако изобщо не сте чували за отдела, в който работя. Говори ли ви нещо за названието „Специален отдел“?

— Права сте. Не съм чувал за него.

— През последните седем години успяхте да се измъкнете от Регулярната служба.

— О, Мод, наистина...

— Нашият отдел се занимава с хората, чийто индекс на вредност неочаквано се покачва рязко. Достатъчно рязко, за да замигат индикаторите.

— Смя да ви уверя, че не съм извършил нищо ужасно...

— Не следим за това какво правите. Компютърът върши тази работа. Ние често проверяваме първата производна на вече изчертаната крива, отбелязана с вашия номер. А тя тръгна рязко нагоре.

— Ако пренебрегнем факта, че явно сте объркали името...

— Ние сме най-ефективния отдел в структурата на полицията. Приемете го като самохвалство. Или като информация, както искате.

— О'кей, о'кей — засмях се аз. — По едно питие?

Дребосъкът с бялото сако остави пред нас две чаши, изглежда учудено супермодерното облекло на Мод и отплува по работа.

— Благодаря — тя отпи наведнъж половината, което беше съвсем неочаквано за дама с толкова нежни ръце. — Не е изгодно да се преследват толкова много престъпници. Да вземем за пример преуспелите изнудвачи като Фарнзуърт, Хоук, Блаватски. И всички дребни джебчии, пласьори на наркотици и крадци. И едните, и другите имат относително стабилни доходи. Не нарушават социалното равновесие. С тях се занимава Регулярната служба, която се мисли за ненадмината. Нямаме намерение да ги разубеждаваме. Обаче ако някой дребен продавач започне да се превръща в преуспяващ търговец, или обикновен вице-импресарио се проявява като съвършен арфист... Оттук започват проблемите и неприятностите в социален план. И тогава се намесва Специалният отдел. Ние сме разработили и прилагаме едни от най-ефективните технически прийоми.

— Нима ще ми разкажете за тях?

— Без съмнение. От това само ще спечелят и ще станат още по-ефективни. Представете си, че разполагате с банка от холографна

информация. Според вас какво ще стане, ако разрежем холограмата наполовина?

— Ами... обемното изображение сигурно ще е разрязано на две.

Тя поклати глава.

— Изображението ще остане същото, просто няма да е толкова ясно, колкото предишното.

— О! Дори не подозирах...

— Ако го разрежем още веднъж, отново ще помътнее. Ако от първоначалната холограма остане поне един кубичен сантиметър, все още ще разполагате с цялостното изображение — неузнаваемо, но завършено.

Не ми оставаше нищо друго, освен одобрително да измънкам.

— За разлика от фотографиите, при холограмите и най-малката частица емулсия съдържа пълната информация за образа. Да направим аналогия: струпване на холографска информация означава, че всяка информационна единица, съдържаща се в наша база с данни — да предположим, че става дума за вас — има отношение към цялата ви кариера, общото състояние на работата ви, пълният списък на неуспехите. Конкретните факти, касаещи точно определени престъпления, предоставяме на Регулярната служба. Но понеже разполагаме с достатъчно количество собствени данни, нашият метод за наблюдение върху вас и възможностите ви и за прогнозиране на по-нататъшните ви действия е най-ефективен.

— Поразително! — смаях се аз. — Това е един от най-интересните параноидални синдроми, с които ми се е налагало да се сблъскам! Намеквам за това, че просто ей така започвате подобни разговори с първият срещнат в бара. В болницата, разбира се, съм наблюдавал и по-странни...

Тя сухо ме прекъсна:

— В миналото ви виждам крави и хеликоптери. А в не толкова далечното ви бъдеще виждам хеликоптери и ястреби^[3].

— Кажи ми, о, добра фейо, как...

Онемях. Сетих се, че никой, освен ние с вас, не знае и не би могъл да знае за службата ми при Татенцето Майкълс. Даже и ченгетата, които ме измъкнаха почти припаднал от хеликоптера, устремил се към ръба на покрива на „Пан Американ“, не успяха нищо да изкопчат. Когато разбрах, че ме чакат, изядох кредитните карти.

Всичко, което можеше да има сериен номер, беше отдавна изпилено от човек, доста по-сведущ по тези въпроси от мен — при първата ми тъжна и пиянска вечер във фермата добрият мистър Майкълс се похвали колко ловко е отмъкнал машината от Ню Хемпшир.

Учудващо е колко банални фрази произнасяме под влияние на страха:

— Защо ми разказвате всичко това?

— Информацията има смисъл само когато се предава на някого — спокойно отвърна тя.

— Но...

— Може да се случи така, че скоро да се сдобиете с немалко количество пари. Ако не съм объркала нещо в разчетите, веднага след като те попаднат в ненаситните ви ръце, ще изпратя хеликоптер с умели полицаи. Ето ви парченце информация.

Тя направи крачка назад. Някой застана между нас.

— Мод!

— Можете да правите с нея каквото поискате.

Барът беше пълен, не можех да се промъкна. Но можех с едно рязко движение да си създам куп неприятели. Точно така се получи — и врагове си създадох, и Мод изпуснах. Всички те бяха ненормални — с плитки, с татуирани на гърбовете дракони, един даже беше с превръзка на окото. В следващият миг някакъв индивид успя да забие в бузата ми мръсните си нокти (пропуснали сте предишния епизод? Ще ви обясня — вече две минути участвах в масов бой. Между другото, и аз изпуснах как точно започна), а няколко жени сърцераздирателно виеха. Доста успешно се справях с насочените към мен удари, когато ходът на събитията рязко се промени. Някой извика „Яспис“, и то точно както трябва. Това означаваше, че полицията (обикновената Регулярна служба, от която успях да се изплъзна през тези седем години) е на входа. Тълпата се изсипа на улицата. Боят продължаваше с пълна сила. Промъкнах се между двама скитници, жестоко налагащи се един друг. Излязох от навалицата с рани, не големи от тези, които се получават при бръснене. Грандиозният побой се разцепи на отделни двубои. Някой явно беше пострадал сериозно, защото около него се бе събрала прилична група зяпачи.

Нещо възпираше тези хора.

Сред локва кръв, по гръб, лежеше дребен човек, когото не бях виждал две години — същият, който умееше ловко да се избавя от вещите, които не ми принадлежат.

Стискайки в ръка добре познатият ви портфейл, прекрачих границата на побоя. При вида на първият обикновен полицай веднага си залепих физиономия на случаен минувач, който току-що е дошъл да види какво става.

Номерът мина.

Завих по Девето авеню и за три крачки походката ми стана бърза, но без да привлича вниманието на околните...

— Ей, чакай малко!

Познах гласа (дори след две години е трудно да не го познаеш), но не спрях.

— Чакай! Спри! аз съм, Хоук!

Спрях.

Неговото име още не съм споменавал. Мод имаше предвид друг Хоук — мултимиллионер, аферист, който правеше машинациите си в онази част на Марс, на която още не съм стъпвал (освен това много здраво държеше в ноктите си всички престъпления в системата), тоест съвсем друг човек.

Направих три крачки назад.

Момчешки смях:

— О-о, приятел! Имаш вид, сякаш току-що си участвал в мероприятие, което не ти е било по душа!

— Хоук? — попитах сянката.

Той все още беше в такава възраст, че за две години би могъл да порасне с някой и друг сантиметър.

— Често ли идваш тук? — беше вторият ми въпрос.

— Понякога.

Той беше възхитителен момък.

— Виж какво, Хоук, трябва да изчезвам.

— Ами омитай се — той се приближи. — Може ли да дойда с теб?

Как да не се усмихнеш?

— О'кей — наистина ми става смешно, когато ми задава такива въпроси. — Да тръгваме.

Минахме половината квартал. На светлината на уличната лампа видях, че косата му все още имаше цвят на борова смола. Спокойно можеше да мине за бездомник — зацапано, черно ленено сако, облечено на топло, и протрити черни дънки. Това и в тъмното се виждаше. Хоук ходеше бос. Не беше трудно да се сетиш що за човек може да се разкарва цял ден бос из Ню Йорк. На ъгъла ми се усмихна и закопча сакото, скривайки изранените си гърди. Очите му бяха яркозелени. Познахте ли го? Ако не сте — доста често образът по информационните канали е лош, — ще ви кажа: по брега на Хъдзън до мен вървеше Певецът Хоук.

— Отдавна ли се върна?

— Преди няколко часа — отговорих аз.

— Донесе ли нещо?

— Наистина ли те интересува?

Пъхна ръце в джобовете и внимателно ме погледна.

— Разбира се. Иначе не бих питал.

Въздъхнах като родител, чието собствено дете го е ядосало.

— О'кей.

Прекосихме целия квартал на пристанищния район. Всичко наоколо изглеждаше мъртво.

— Да седнем.

Обърнах се към него и прокарах палеца си по ръба на портфейла.

Хоук се наведе и настръхна.

— Виж ти! — присви зелените си очи и попита: — Може ли да ги пипна?

Вдигнах рамене:

— Моля.

Пъхна в портфейла дългите си пръсти с изгризани нокти и извади два. Сложи ги обратно и измъкна нови три.

— Тези — да! — прошепна той. — Колко струва всичко?

— Десет пъти повече, отколкото се надявам да получа. Искам в най-скоро време да се отърва от тях.

Той притвори очи.

— Можеш да ги хвърлиш в реката, когато поискаш.

— Не се прави на глупак. Опитвах се да намеря един човек, който навремето постоянно висеше в оня бар. Беше доста отракан тип.

Оставяйки пенести вълни зад себе си, по Хъдзън се носеше кораб на подводни крила. На палубата му имаше десетина хеликоптера — вероятно ги караха към летището на бреговата охрана, което се намира близо до Верасано. Мод явно ме бе наплашила, след като известно време местех погледа си от Певеца към кораба и обратно. Най-сетне съдът се скри в тъмнината.

— Но днес моят човек беше леко порязан — Хоук делово пъкна ръце в джобовите си и се настани по-удобно. — Това усложнява работата. Аз, разбира се, не съм разчитал, че ще вземе всичко наведнъж, но предполагах, че ще ме насочи към хора, които биха могли да сторят това.

— Тази вечер ще ходя на един прием — той замълча, докато гризеше остатъците от ноктите си. — Там сигурно ще успееш да ги продадеш. Във „Върхът на Кулата“ Алексис Спинъл устройва голям прием в чест на Реджина Аболафия.

— Във „Върхът на Кулата?“

Да-а, доста отдавна не съм общувал с Хоук. „Адската кухня“ — в десет, „Върхът на Кулата“ — в полунощ.

— Ще отида заради Една Сайлъм.

Една Сайлъм е старшата Певица на Ню Йорк.

На светлинното табло вече бях видял името на сенатор Аболафия. Освен това в паметта ми изплува и името Алексис Спинъл. По време на безкрайния полет от Марс прочетох безброй списания и вестници и в някои от тях името Спинъл беше свързано с дяволски много пари.

— Какво пък — небрежно подхвърлих аз, — с удоволствие ще се срещна още веднъж с Една. Макар че се съмнявам да ме е запомнила.

Още от началото на запознанството ми с Хоук разбрах, че Спинъл и хората от неговото обкръжение играят някаква игра. Победител е този, който успее да събере под един покрив най-голям брой Певци. В Ню Йорк има петима Певци (той е на второ място заедно с град Лакс на Япет). На първо място по количество Певци е Токио — там са седем.

— Прием с двама Певци?

— По-скоро с четирима, ако отида и аз.

На бала в чест на встъпването на кмета в длъжност също бяха четирима.

Учудено повдигнах вежди.

— Една трябва да ми каже думата. Тази вечер се сменя.

— О'кей. Не знам какво си намислил, но съм готов.

Затворих портфейла.

Тръгнахме обратно към Таймс Скуеър. Когато стигнахме до Осмо авеню, Хоук спря.

— Един момент — той закопча всички копчета на сакото си. — Вече може да продължим.

За човек с моята професия едва ли може да се намери по-добро прикритие от разходка с Певец из улиците на Ню Йорк. Преди две години се питах дали това не е безумие. Но си помислете и кажете честно: когато за последен път видяхте любимият си актьор от обемното кино на ъгъла на Петдесет и седма улица, забелязахте ли изобщо неугледния тип, крачещ до него?

На Таймс Скуеър всеки втори познаваше Хоук. При неговата младост, траурно облекло, боси крака с черни стъпала и излиняла коса той без съмнение беше най-колоритният от Певците. Усмивки, намигане. Много хора го докосваха, още повече просто се кокореха.

— Не би ли могъл да уточниш кой от поканените е в състояние да ме избави от товара?

— Виж сега, Алексис много се гордее, когато го считат за авантюрист. Сигурно има силно въображение. Той може да ти плати много повече, отколкото ще получиш, ако се опитваш да ги изтъргуваш на улицата.

— Няма ли да му обърнеш внимание, че са крадени?

— Не е изключено да се интересува още повече, ако му кажа това.

— О'кей, приятел. Така да бъде.

Слязохме в суб-суб-метрото. Касиерът се канеше да вземе монета от Хоук, без да го погледне, но когато вдигна глава, направо замръзна. Промърмори нещо нечленоразделно през глупавата си усмивка и с жест ни разреши да минем.

— О, благодаря ви! — произнесе Хоук с толкова неподправено учудване, сякаш подобно нещо му се случва за първи път.

Преди две години сподели с мен своя мисъл, която ми се стори много мъдра: „Ако започна да изглеждам като всички други, всичко това веднага ще свърши.“ И до сега не съм престанал да се

наслаждавам на начина, по който той се възползва от славата си. Когато се запознах с Една Сайлъм, веднага споделих мислите си по този повод, а тя простодушно ми отвърна: „Нали затова сме Певци.“

Седнахме на дългата седалка в яркоосветения вагон. Хоук кръстоса крака и опря ръце на коленете си. Тълпата пъстро облечени безделници шумеше и го сочеше с пръсти, старайки се той да не забележи жестовете им, Хоук изобщо не ги поглеждаше, а аз се мъчех те да не забележат, че ги наблюдавам.

В прозореца се мярна нещо тъмно.

Под вагона забуча.

Наклонихме се.

Излязохме с трясък на повърхността.

Градът се беше отказал от бляскавата си премяна и я беше оставил отвъд парка на Форт Трайън. Внезапно отсреща нещо присветна. Суб-субметрото спря. Слязохме на перона. Ръмеше дъжд. Табелата гласеше:

"СПИРКА „ДВНАДЕСЕТТЕ КУЛИ“

— Ако знаех, че няма да съм сам, щях да накарам Алексис да ни изпрати кола. Не му обещах твърдо, че ще дойда.

— А удобно ли е и аз да се появя с теб?

— Досега не си ли влизал там с мен?

— Да, случвало се е — казах аз. — И все пак, според теб...

Едва не ме изпепели с поглед. Във всички случаи Спинъл щеше да се радва на Хоук, та ако ще и цяла шайка одърпани бездомници да се влачат с него — Певците често го правеха. Един крадец повече или по-малко — няма значение. Спинъл така или иначе ще остане в сянка.

Вдясно имаше скали, врязващи се в града. Вляво, зад портала бяха оформени градини, простиращи се до първите кули. Дванадесет огромни, разкошни небостъргача заплашително се протягаха към ниските облаци.

— Певецът Хоук — представи се той в микрофона на портала. Щрак, тик-тик-тик, щрак. Тръгнахме по пътеката към неизброимите

стъклени врати.

Мъже и жени с вечерни тоалети излязоха да ни посрещнат. Веднага ни забелязаха и видях с колко дълбоко презрение разглеждат незнайно как промъкналият се скитник. Стори ми се, че забелязах Мод, но когато жената се обърна, под воала се мерна лице с цвят на печено кафе. Един от мъжете позна Певеца и прошепна нещо на останалите. Когато дойдоха близо, вече се усмихваха. Хоук им обръщаше толкова внимание, колкото на момичетата в метрото. А след като се отдалечиха на прилично разстояние, каза:

— Един от тях те гледаше особено.

— Забелязах.

— Досещаш ли се защо?

— Като че ли се опитваше да си спомни дали сме се срещали по-рано.

— И?

Кимнах.

— Да, при това на същото място, където се срещнахме с теб при излизането ми от затвора. Нали ти казах, че се е случвало да идвам тук.

— Да-а.

По-голямата част от вестибюла беше покрита със светлосин килим. Останалото място бе заето от басейн, по чийто краища бяха наредени плаващи мангали върху четириметрови подпорни решетки. Покритите с огледала стени се издигаха до височината на третия етаж и завършваха с купол. Украшената с изискани орнаменти климатична инсталация разсейваше дима. А върху стените причудливо се извиваха изкривени образи.

Вратите на асансьора се затвориха зад нас. През цялото време, докато седемдесет и петте етажа оставаха под нас, нито за миг не почувствах, че се движим.

От асансьора попаднахме направо в градината на покрива. Тук камъните (изкуствени) бяха майсторски разположени сред папратите (естествени), насадени по брега на поточето (истинска вода, изкуствено течение). Към нас се насочи много загорял и много рус мъж, облечен в гащеризон с цвят на праскова, с черни маншети и висока яка.

— Здравейте! Здравейте! — Пауза. — Много се радвам, че решихте да дойдете. — Пауза. — Вече мислех, че наистина няма да

успеете.

Правеше паузите, за да може Хоук да ме представи. Видът ми беше такъв, че Спинъл би могъл да реши, че съм разностранно образован Нобелов лауреат, с когото Певецът току-що е вечерял, или че съм мошеник, чиито маниери и морален облик са по-вулгарни, отколкото ми е присъщо.

— Може ли да взема сакото ви? — вежливо предложи Алексис.

С тези думи се издаде, че не познава Хоук толкова добре, колкото се опитва да покаже. Но все пак беше достатъчно съобразителен, за да разбере по ледените искри в очите на Певеца, че най-удачно е веднага да забрави предложението си.

Той кимна с усмивка. Според мен това беше възможно най-добрата реакция при създалото се положение. Тръгнахме към гостите.

Първият човек, когото познах, беше Една Сайлъм. Седеше на полупрозрачна надуваема седалка и — естествено — говореше за политика. Слушателите покорно кимаха. Доста успешно се бори с годините — помислих аз. И наистина — тъмносребрият коса ѝ придаваше по-благороден вид, а гласът си оставаше меден. Обаче ръцете, хванали чашата бяха набръчкани и предателски сухи — те нарушаваха очарованието. Но от това пък думите ѝ звучаха по-убедително. Видях половин дузина лица, издаващи клюкарски списания, водещ театрален критик и дори математикът от Принстън, за когото казваха, че е разработил теорията „кварки^[4] — квазери^[5]“.

Малко настрана — но съвсем не и незабележима седеше... не, не мога да я нарека жена. Сенатор Аболафия, най-вероятният кандидат за президент, идеолог на „Новите националисти“. Скръстила ръце на гърдите, тя внимателно слушаше Една, която напълно бе сломила съпротивата на спорещите и само един прекалено самоуверен юноша с подпухнали клепачи (сигурно скоро си е сложил бифокални лещи) се опитваше да вмъква реплики в тържествения монолог на Певицата.

— Но, мисис Сайлъм...

— Трябва да ви напомня, мисис Сайлъм...

— Мисис Сайлъм, и аз се интересувам от статистика и...

Но явно не му стигаха силите, за да я отклони от пътя.

— Длъжни сте да признаете — руладите^[6] на меда в гласа ѝ ставаха все по-явни и тишината наоколо се сгъстяваше като утихнало море между два порива на шквала^[7], — че абсолютното познание

обезсмисля статистиката. Теорията на вероятностите всъщност е математическо описание на вашето невежество, а не на съмнителните ви знания.

Докато се опитвах да съпоставя чутия парадокс с лекцията, която ми прочете Мод, Една вдигна глава.

— О, Хоук!

Гостите се обърнаха.

— Колко се радвам! Луис, Ани!

Извиканите се приближиха. Все още бяха млади и стройни. Той — мургав, тя — бледа, хармонизиращи един с друг, различни, но и еднакви — както се получава след седем-осем години щастлив брак. Лицата им навяваха спомени — прозрачни реки, гъста гора, ясна тиха утрин. Нали точно така си представяте Певците? Те бяха съпрузи, направиха ги Певци заедно, в навечерието на сватбата им.

— Въпреки всичко дойде! — Една стана, разтвори ръце и извика: — Хоук, хората спорят за неща, които не са им ясни. Но ти си на моя страна, нали?

Глас от публиката:

— Мисис Сайлъм, не исках...

Ръцете ѝ театрално се отпуснаха, очите ѝ се отвориха широко.

— Вие?!

— Аз.

— Скъпи, не съм и помисляла, че ще ви срещна тук! Минаха две години, нали?

Една, Една... Имаше една нощ, дълга като живота, нощ с много бира в полутъмния бар, далеч от „Върхът на Кулата“, седяхме си тримата — аз, тя и Хоук...

— Къде се изгубихте?

— На Марс — вдигнах небрежно рамене. — Тази вечер се върнах.

Цяло удоволствие е да кажеш подобно нещо на такова място.

— Хоук... вие двамата... — (тя или беше забравила името ми, или го помнеше прекалено добре, за да го каже гласно). — Елате и ми помогнете да приключим пиенето на Алексис.

Домакинът кротко ми се усмихна. Явно разбра, че летя високо и сега преценяваше колко да си вдигне главата.

Когато мина покрай Луис и Ани, Хоук ги дари с най-лъчезарната си усмивка. В отговор те едва-едва си показаха зъбите. Луис кимна. Ани искаше да го докосне по ръката, но жестът ѝ замря във въздуха.

Алексис пълнеше за нас чаши, когато се приближи младежът с подпухналите клепачи.

— Въпреки това, мисис Сайлъм, кой, според вас, трябва да се бори с корумпираните политици?

Реджина Аболафия, загърната с бял копринен шал, слушаше и галеше празната си чаша. На гърдите ѝ висеше инкрустирана медна брошка. Едва ли някой обърна внимание, че тя, която е свикнала да бъде център на вниманието, безцеремонно е изместена на втори план.

— Аз се боря с тях — заяви Една. — И Хоук. И Луис, и Ани. Остава да ни се доверите — в гласът ѝ проличаха властни нотки, достъпни само за Певците.

Смехът на Хоук разсече мрежата на разговора.

Обърнахме се.

Беше седнал с подвити крака до живия плет.

— Погледнете — сочеше Луис и Ани. Тя — слабичка и руса, той — мургав и много висок, бяха замрели със затворени очи, тръпнеци от възлнение (устните на Луис бяха полуотворени).

— Господи — прошепна някой, който не би било зле да си трае, — та те възнамеряват...

Аз гледах Хоук — твърде рядко се появява възможност да видиш слушащ Певец. Беше застанал в немислима поза, изразяваща абсолютно внимание — вените на врата му набъбнаха, сакото се отвори, откривайки две рани. Сигурно бях единственият, който гледаше към него. Една остави чашата и предварително се усмихна. Алексис се мотаеше до автоматичния бар (гордостта на аристократичните домове), трепна и изключи захранването. Бръмченето се прекрати и тишината стана абсолютна. Само вятърът (изкуствен или естествен — трудно е да се каже) премина праз листата с последен, лек и почти неуловим шепот: „Шшш“.

Възникна Глас. А след него, заедно с него — втори. Луис. Луис и Ани. Ани. Отново дует. Започна Песента.

Певците... Това са хора, които знаят същността на нещата и я показват на слепците, дори на твърде гордите особи, които не желаят да слушат. Умението да разбере и да разкаже това прави обикновеният

смъртен Певец. Не мога да го обясня по-точно. Никой не може, в това съм сигурен.

Много отдавна в Рио осемдесет и шест годишният Ел Лосадо видял как се руши кварталът с небостъргачите, притичал на Авенида дел Сол и започнал да импровизира в стихове (което не е толкова трудно в богатия на рими португалски език), сълзите се леели по прашните бузи, а гласът въобще не бил в хармония с палмите, зеленеещи се по улицата. Неколкостотин човека спрели да послушат, после още сто, и още сто. След това разказали чутото на други неколкостотин. Три часа по-късно на мястото на катастрофата се явили хиляди, носещи одеала, храна, пари и лопати. Дошли с готовност и способни да се обединят. Нито един обемен репортаж за трагедията не оказал подобно въздействие. Прието е Ел Лосадо да се счита за първия Певец. Вторият била жена на име Мириам, родена в затворените куполи на град Лакс на Япет. Тридесет години тя не се уморила да възпява красотата на пръстените на Сатурн — колонистите не могат да ги гледат с невъоръжено око заради ултравиолетовите лъчи. Но Мириам, с нейните необикновени катаракти^[8], всяка сутрин отивала в покрайнините на града, гледала и се връщала, за да разкаже. Всичко това едва ли би имало някакво значение, ако в дните, когато тя не пеела, не паднал курса на акциите на фондовата борса в Локс и не се увеличавала престъпността, свързана с насилие. Никой не успял да обясни защо става така. Затова я провъзгласили аз Певец.

Но защо са се появили Певците?

Някои застъпват мнението, че това е стихийна реакция срещу средствата за информация, завладели нашия живот. Като разпространяват информацията по всички планети и спътници, холограмовизията и радиото отчуждават човека от личният му опит. Колко хора вече ходят на стадиона и на митинги със слушалки, за да са сигурни в това, което виждат! Първите Певци били провъзгласявани за такива от обществото. После настъпил период, в който всеки е можел да каже, че е Певец. Хората или ги признавали, или ги отхвърляли. По времето, когато ме изпратиха във фермата (където нямаха нужда от мен), в повечето градове бе въведена неофициална квота. Ако се появи вакантно място, то се попълваше от човек, избран от останалите Певци. Разбира се, необходим е поетичен и сценичен талант, но

главното е онази Божия искра, която излиза при удара на чука на гения върху наковалнята на славата, където веднага попада Певецът.

Що се отнася до Хоук, той още петнадесетгодишен направи впечатление с необикновените си стихове. Декламираше ги в университетите, но широка популярност не беше добил и затова, когато се срещнахме в Сентръл парк, беше безкрайно учуден от факта, че съм чувал за него (прекарах тридесет чудесни дни като гост на града, а в библиотеката можеш да намериш доста интересни неща). Първата ни среща се състоя няколко седмици, след като беше навършил шестнадесет. Оставаха четири дни до официалното му провъзгласяване за Певец, но вече му бяха съобщили новината. Седяхме на брега на езерото чак до разсъмване и обсъждахме отговорността, която поема. Две години по-късно той си остава най-младия Певец на шестте населени планети и спътници. За един Певец не е задължително да е поет, но повечето от тях са или поети, или актьори. Но сред тях има един докер, двама професори, една наследница на милионите на „Силитакс“ (“Използвайте канцеларските стоки на „Силитакс!“) и поне двама типа с толкова съмнителна репутация, че дори неизпускащата сензации Рекламна Машина не пуска сведения за тях по-далеч от първия редактор. Независимо от произхода си, тези толкова различни живи легенди пееха за любовта, за смъртта, за годишните времена, за краха на илюзиите, за правителствата и охраната им. Пееха пред многомилionни тълпи и пред малки групи, и пред самотен работник, пътуващ към дома си с метрото, и в тъмни пресечки, и в разкошните вагони на крайградските композиции, и покривите на Дванадесетте кули, където Алексис Спинъл тази вечер даваше прием в чест на сенатор Аболафия. Обаче законът забранява да се възпроизвеждат Песните на Певците посредством технически средства, включително и текстовете. Аз чета законите така, както го правят само хора с моята професия. Затова вместо песента на Луис и Ани ви предлагам това (според мен — безсмислено) обяснение.

Песента спря внезапно. Певците отвориха очи. Лицата им изразяваха или объркване, или презрение.

Хоук още не се бе съвзел. На устните му сияеше слаба, поразително беззащитна усмивка, предизвикана от възторга. А аз... не бива да говоря, без да съм се видял отстриани, но имах усещането, че съм опустошен, успокоен и тъжен. Луис и Ани пееха просто... неподражаемо.

Алексис се осъзна най-бързо. Загрижено огледа гостите и включи бара, който с бучене се зае да произвежда лед. Слушателите идваха на себе си, но нямаше аплодисменти, а само тихи възторжени възгласи и размяна на впечатления. Реджина Аболафия поде разговор с Алексис. Опитах се да чуя за какво говорят, но чашата ми вече беше пълна.

— Благодаря — преместих портфейла в лявата си ръка и поех питието с дясната.

Когато сенаторът се отдалечи от Певците, те се хванаха за ръце, продължавайки да се гледат в очите, и седнаха.

Известно време стоях сам между дърветата и слушах музиката — туш на де Ласус в три канона, аранжиран за програмируеми аудиосистеми. Сетих се, че в последния брой на някакъв ежеседмичник имаше статия, според която това е единственият начин ад се избегне необходимостта от усвояване на неравноделните тактове. Поне още една седмица ще е модерно развлечение.

— Извинете...

Обърнах се. Пред мен стоеше Алексис. Ръцете му трепереха, сякаш чашата му липсваше. Явно беше развълнуван.

— ... но ако се вярва на младият ви приятел, притежавате нещо, което би ме заинтересувало.

Тъкмо се канех да отворя портфейла, когато Спинъл ме спря.

— Не, не. Не е нужно. Засега не бива. По-добре изобщо да не ги виждам. Искам да ви предложа нещо. Аз, разбира се, се интересувам от вещите, които имате, ако наистина са такива, каквито Хоук ги описва. Но тази вечер имам гост, който може да прояви по-голямо любопитство.

Това звучеше доста странно.

— Зная, че звучи странно — съгласи се Алексис. — Мисля, че ще ви интересува неговата цена. Аз съм само колекционер и парите, които мога да ви предложа, съответстват на това за какво ще ги използвам — за беседи с подобни на мен колекционери. А като се има

предвид... ммм... произходът им, ще трябва рязко да намаля кръга на събеседниците си.

Кимнах.

— А моят гост ще им намери много по-достойно приложение.

— Мога ли да попитам кой е този гост?

— Честно казано... Хоук ме предупреди за вашите... нескромни въпроси. Разбирам, че... впрочем — той се усмихна. — Въпреки всичко нескромността не е най-лошият компонент на горивото, движещо обществената машина, мистър Харви Кадуолитър-Ериксън.

Отново се усмихна — този път имаше вид на заговорник. Или на съдружник?

Никога не съм се казвал Харви Кадуолитър-Ериксън. От друга страна Хоук никога не е бил ненормален. Сетих се за волфрамовия магнат Кадуолитър-Ериксън от град Татис на Тритон^[9]. Хоук не беше просто умник. Пресата пишеше, че е великолепен, и това е самата истина.

— Предполагам, че като втора нескромност ще ми кажете името на тайнствения гост?

— Ами... Хоук е съгласен, че оня Хоук сигурно ще прояви любопитство към... — той посочи портфейла, — и той наистина се интересува.

Намръщих се. М Главата ми препускаха мисли, които така и не успях да формулирам ясно.

— Оня Хоук?

Алексис кимна.

Не мисля, че погледът ми е бил чак толкова страшен.

— Бъдете добър и изпратете нашият млад приятел при мен.

— С удоволствие — Спинъл направи церемониален поклон и се отдалечи.

След една минута, бодро крачещ по камъните, се приближи Хоук. Като видя, че не съм весел, спря.

— М-м-м — започнах аз.

Той ме погледна.

Прехапах долната си устна.

— Хоук, да си чувал за нещо, което се казва „Специален отдел на полицията“?

— Е?

— Тия приятелчета изведнъж се заинтересуваха от мен.

— А така! — възкликна той с искрено учудване. — Излиза, че наистина работят добре!

— М-м-м — повторих аз.

— Слушай сега. Днес моят адаш е дошъл на гости на Алексис — съобщи той. — Какво ще кажеш?

— Спинъл няма да изпусне своето. Случайно да знаеш защо е тук?

— Исква да сключи сделка с Аболафия. Утре дават ход на нейното разследване.

— А-ха — превъртах още веднъж мислите си. — Познаваш ли Мод Хинкъл?

Озадаченият му вид ясно говореше — „не!“.

— Представя се за един от шефовете на споменатата тайна организация.

— Виж ти!

— Днешният ни разговор завърши с проповед на тема ястреби и хеликоптери. Последвалата среща с теб приех за случайно съвпадение. Но сега започвам да разбирам, че тази вечер потвърждава намеците й за повече от един ястреб. Най-неочаквано попаднах в свят, където стените имат не само очи, но и очи, и дълги лапи с нокти. Всеки от присъстващите — да, в това число и ти, — може да се окаже предател. Вглеждам се във всеки отвор, а зад щорите на втория етаж се крият бинокли и автомати, ако не и нещо по-лошо. Не мога да разбера как тия гадове, колкото и да са могъщи, са те накарали да се занимаваш с тази грусна, дяволска...

— Зарежи това! — той отметна косата от челото си. — Никъде не съм те насаждал...

— Сигурно не си, но в Специалния отдел имат Банка с холографии, а методите им...

— Стига! Да не мислиш, че аз... — чак сега осъзна колко съм изплашен. — Виж какво, оня Хоук не е никакъв дребен джебчия. Той живее точно в такъв свят, в какъвто попадна ти тази вечер, но за разлика от теб живее там постоянно. Щом е дошъл тук, можеш да си сигурен, че неговите хора — очи, уши и пръсти — не са по-малко от хората на Мод Хикънлупър.

— Хинкъл.

— Няма значение. Нито един Певец никога... Нима сериозно мислиш, че бих могъл...

Макар че знаех, че ледените искри в очите му са само камуфлаж, казах:

— Да.

— Ти все пак си ми правил услуги и аз...

— Да речем, че съм ти направил някоя рана в повече, това е всичко.

Погледът му омекна.

— Хоук — бавно казах аз. — Покажи ми.

Въздъхна и се зае да разкопчава медните копчета. Сакото се разтвори. Причудливи пламъци разкрасяваха гърдите му.

Чувствах как устата ми се изкривява, но не отместих поглед. Вместо това шумно издишах.

Той ме гледаше.

— В сравнение с предишния път доста са се увеличили, нали?

— Хоук, Хоук... Ще се убиеш.

Само повдигна рамене.

— Вече не мога да се сетя кои съм си нанесъл сам.

Зае се да ги разглежда.

— Стига! — може би не трябваше да го казвам толкова рязко. Но гледката ставаше непоносима! Най-сетне посегна към долното копче. — Защо вършиш това? — старях се отчаянието да не проличи в гласа ми.

Успях да го кажа напълно спокойно. Нищо не отчайва толкова, колкото безразличието.

Той вдигна рамене. Видя, че не съм искрен и в зелените му очи за миг се появи гняв. Но аз не исках и това.

— Виж сега — каза Хоук. — Да допуснем, че докосваш даден човек леко, нежно, дори с любов. Струва ми се, че в този случай в мозъка постъпва информация, която нещо вътре тълкува като удоволствие. Може нещото в моя мозък да не тълкува информацията както трябва...

Поклатих глава.

— Ти си Певец. Разбирам, че Певците са хора екстравагантни, но...

Сега пък той поклати глава. Направи го бавно, почти незабележимо. Не успя да сдържи гнева си. Скулите му се втвърдиха, в очите му проблясна мисъл — ясна като болка — и изчезна, без да се облече в думи. И отново единствено раните, оплели кльощавото тяло, останаха да свидетелстват за мъката.

— Стегни се, момко. Извинявай, ако съм те обидил.

Ръцете му не довършиха движението към първото копче.

— Наистина ли мислиш, че мога да те предам на ченгетата?

— Закопчай се.

Закопча се. После каза:

— Вече е полунощ. Една току-що ми съобщи Думата.

— Казвай.

— Ахат.

Кимнах.

Той закопча и яката.

— За какво мислиш?

— За кравите.

— За кравите ли? Какво общо имат кравите? — недоумяваше Хоук.

— Ходил ли си някога във ферма за мляко?

— НЕ.

— За да се увеличи добивът, държат кралите безчувствени. Хранят ги интервенозно. Хранителната смес си върви по тръбите — отначало широки, после по-тесни и по-тесни, докато не попадне във високопроизводителните полутрупове.

— Виждал съм в списанията.

— Хората...

— Не, бе. Кравите.

— Ти ми съобщи Думата. Сега тя ще започне да се разпространява, когато я кажа на другите, а те ще я предават все по-нататък, докато утре вечер...

— Аз тръгвам. Чака ме онзи...

— Хоук!

Той се обърна.

— какво?

— Според теб не бива да се опасяваме от удар от страна на тайнствени сили, по-умели и по-жестоки от нас с теб... О'кей, така да

е. Но ти не се виждал досега толкова умопомрачително изчезване, каквото аз ще направя веднага след като се освободя от товара.

На челото му се появиха ситни бръчки.

— Сигурен ли си, че не съм го виждал преди?

— Честно казано, не съм убеден — вече се усмихвах.

— А-ха — произнесе Хоук и издаде звук, който приличаше на смях, но не беше. — Отивам да доведе адаша.

И се скри между дърветата.

Погледнах нагоре, към отблясъците лунна светлина сред листата.

След това погледнах надолу, към портфейла.

Внимателно заобикаляйки камъните, към мен се приближаваше оня Хоук. Беше облечен със сив костюм и сив пуловер с висока яка. Над месестото лице главата беше избръсната.

— Мистър Кодуолитър-Ериксън?

Стиснах протегнатата ръка — суха кожа, опъната върху остри кости.

— А вашето им, мистър...

— Арти.

— Арти Хоук — стараех се да не се издам, че преценявам сивата му униформа.

Той се усмихна.

— Арти Хоук. Точно така. Назовах се с това име, когато бях по-млад и от приятеля ви, който остана долу. Според Алексис притежавате някои вещи, които... хмм... не са съвсем ваши. Които не ви принадлежат.

Кимнах.

— Покажете ми ги.

— Казаха са ви, че...

Той ме прекъсна:

— Хайде, де! Нека ги видя!

Протегна ръка с любезна усмивка. Прокарах пръст по ципа под високо налягане. Щрак!

— Не бихте ли ми казали — започнах аз, докато разглеждах съкровищата си, — как си уреждате нещата със Специалния отдел? Струва ми се, че се интересуват от мен.

Рязко вдигна глава. Постепенно учудването му се смени с безразличие.

— Какво говорите, мистър Кадуолитър-Ериксън! — явно беше решил да зареже формалностите. — Трябва да имате стабилен доход — това е единственото, което можете да направите.

— Ако ми дадете добра цена, няма да е много просто.

— Да, предполагам. Аз, разбира се, мога да ви дам и по-малко пари...

Ново изщракване.

— ... Или, ако изключим тази възможност, може да си размърдате мозъка за да ги легализирате.

— Сигурем съм, че неведнъж сте увеличавали доходите си. Също така съм сигурен, че сега всичко е о'кей. Но е минало известно време, докато... ммм... преуспеете.

Арти Хоук кимна. Не искаше да хитрува. Затова каза:

— Подозирам, че сте попаднали на Мод. Мисля, че ще е уместно да ви поднеса поздравленията си, както и съболезнованията. Старая се винаги да върша това, което е уместно.

— Мисля, че умеете да се грижите за собствената си безопасност. Забелязах, че се държите странно и не общувате с останалите гости.

— Тук сигурно има два приема — отбеляза Арти. — Иначе къде, според вас, изчезва Алексис всеки пет минути?

Намръщих се.

— Ей оня светъл процеп в камъните — той посочи надолу — всъщност многоцветна лампа на нашия таван. Алексис тихо слиза там, където има разкошна зала в източен стил...

— ... с отделен списък за гости?

— Реджина фигурира в двата списъка. Аз също. Адаша, Една, Луис, Ани...

— Трябва ли да знам всичко това?

— Пристигнахте с човек, който има достъп до двете места. Просто помислих...

Май прекалих. Но какво пък — хора като мен бързо научават урока — щом се правиш на важна птица, трябва да си уверен, че имаш право да прекаляваш.

— Мистър Хоук, не бихте ли желали да ги получите — посочих портфейла — в замяна на някаква информация?

— Искате да ви кажа как да се измъкнете от лапите на Мод? — той ми намигна. — Би било глупаво от моя страна да ви кажа, дори да мога. Освен това винаги можете да разчитате на наследството си. — Посочи се в гърдите. — Повярвайте, млади човече, Арти Хоук никога не е имал наследство или нещо подобно. По-добре да видим вие какво имате.

Отново отворих портфейла.

Известно време Арти просто гледаше. След това все няколко парчета, претегли ги на ръка и ги остави обратно.

— Какво решихте относно информацията?

— Няма да чуете нищо от мен — усмихна се той. — Защо да ви просвещавам?

Да-а. Н атози свят преуспелите крадци са малко. Жаждата за кражба е влечение към абсурда и безвкусицата. (Необходимо е поетично и сценично дарование, а също и малко отрицателно обаяние...) И въпреки всичко тази жажда е подобна на стремежа към ред, власт и любов.

— Е, щом не желаете...

Някъде отгое се чу слабо жужене.

Арти нежно ме погледна и пъхна ръка под сакото си. Извади куп кредити, опасани с яркочервена лента в пачки по сете хиляди. Извади от купа една, две, три, четири...

— Ще успеете ли да скриете толкова крупна сума на сигурно място?

— Защо, според вас, Мод се е заела точно с мен?

Пет, шест.

— Отлично — казах аз.

— Ще ми дадете ли и портфейла?

— Поискайте от Алексис някакъв плик. Ако искате, ще ви ги изпратя...

— Дайте ги!

Жуженето се приближаваше.

Протегнах към него отворения портфейл. Арти започна с две ръце да пълни джобовете на сакото си. Сивият плат уродливо увисна. Аз започнах да се оглеждам.

— Благодаря — каза той. — Много ви благодаря!

Обърна се и бързо закрачи надолу с пълни джобове с вещи, които вече не принадлежаха и на мен, и на него.

Погледнах нагоре в посоката, откъдето се чуваше шума, но от листата не успях нищо да видя.

Наведох се над портфейла. Отворих вътрешното отделение, където пазех вещите, които ми принадлежат и нетърпеливо започнах да ги вадя.

Алексис тъкмо подаваше на младежа с възпалените клепачи поредната порция уиски, а онзи в това време питаше:

— Някой виждал ли е мисис Сайлъм? Какво бръмчи горе?

Поклащайки се и с пронизителни викове по камъните вървеше закръглена жена, загърната с цветен воал.

Алексис се поля със сода, а младежът зададе въпрос на Господа:

— Боже! Коя е тази?

— Не! — виеше жената. — Не! Помогнете!

— Не я ли познавате? — шепнеше Хоук Певецът. — Та това е Хенриета, Княгиня Ефингемска!

Алексис побърза да се притече на помощ, обаче княгинята мина между два кактуса и се скри във високата трева.

Гостите скочиха след нея. Тъкмо започнаха да я търсят из храстите, когато оплешивял господин с черен смокинг и пеперуда на папионката се покашля и произнесе развълнувано:

— Извинете... Мистър Спинъл?

Алексис рязко се обърна.

— Мистър Спинъл, майка ми...

— Вие пък кой сте? — домакинът явно беше ядосан.

Плешивият се изпъна в стойка „мирно“ и гордо заяви:

— Храбрият Клемънт Ефингемски! — Панталонът му потрепери така, сякаш бе ударил пети. Но не успя да съхрани бойкия си говор. Гордостта изчезна от лицето му. Започна да пелтечи: — Ох... аз... майка ми, мистър Спинъл. Бяхме долу, при другите гости, когато внезапно, не знам защо, тя... се... огорчи. Избяга тук... Казвах й, че не бива да го прави... Знаех, че няма да останете очарован... Трябва да ми помогнете! — В този момент погледна нагоре.

Всички гости също погледнаха натам.

На покрива, закривайки луната, бавно се спускаше хеликоптер, скрит под едва забележимия чадър на двойната перка.

— О-о, моля ви... — продължи господинът. — Къде гледате! Сигурно пак е слязла долу! Трябва бързо да я намеря!

И бързо тръгна в посока, в която не отиваше нито един гост.

Внезапно нещо изтрещя и пластмасови парчета от прозрачния покрив започнаха да падат през клоните на дърветата и да се разбиват в камъните.

На бегом влязох в асансьора и вече отварях портфейла, когато между затварящите се врати се промъкна Хоук и фоторелето отново ги отвори. Ударих с юмрук бутона за затваряне.

Певецът залитна, удари се в стената, с труд възстанови равновесието и дишането си.

— В хеликоптера има ченгета!

— И сигурно са най-добрите, които е успяла да намери Мод Хинкъл.

Махнах от слепоочията си фалшивата коса. Пратих я в портфейла след пластичните ръкавици (големи, набръчкани пръсти, гъста мрежа сини вени, дълги сиви нокти), които представляваха ръцете на Хенриета.

Асансьорът внезапно спря. Когато вратите се отвориха все още бях с половината лице на Храбрият Клемънт.

Целият в сиво и с много мрачна физиономия в кабината се втурна другият Хоук. Зад гърба му, в причудлива зала в източен стил с многоцветна лампа на тавана, танцуваха хора. Арти ме насочи към бутона за затваряне, като ме гледаше странно.

Въздъгнах и окончателно се освободих от маската на Клемънт.

— Полицията ли дойде? — въпросът беше колкото банален, толкова и неуместен.

— Като че ли да — отвърнах аз. — Ако се съди по вида ви, сте разстроен не по-малко от Алексис.

Прибрах всички атрибути в портфейла и облякох старото сиво сако, принадлежащо на Хауърд Келвин Евингстън. Хауърд (както и Ханк) е риж, но не е толкова къдрав.

Когато махнах от главата си плешивото теме на Клемънт и си оправих косата, Арти учудено повдигна неповторимите си вежди.

— Както виждам, избавили сте се от онези вещи? — опитах се да насоча мислите му в друга посока.

— Вече се погрижиха за тях — рязко отвърна той. — На сигурно място са.

— Арти — казах аз с искрения баритон на Хауърд, вдъхващ увереност. — Сигурно заради моето безочливо съмнение реших, че всички тези ченгета от Регулярната служба са дошли за мен.

— Няма да имат нищо против, ако пипнат и мен.

Певецът се обади:

— Вашата охрана също е тук, нали, Арти?

— Е, и?

Младежът се наведе към мен. Сакото му се отвори, разкривайки изранените гърди.

— Ще успееш да се измъкнеш оттук само по един начин — ако Арти те вземе с него.

— Великолепна идея! — отбелязах аз. — Хоук, искате ли да ви върна две хиляди срещу тази услуга?

Предложението изобщо не го трогна.

— Нищо не искам от вас — той се обърна към съименника си. — Имам нужда от теб, момко. Не съм подготвен за посещението на Мод. Ако искаш да измъкна оттук приятелчето ти, ще трябва да направиш нещо за мен.

Певецът видимо се отпусна.

Стори ми се, че видях на лицето на Арти самодоволна усмивка, но след миг в очите му можеше да се прочете само силно безпокойство.

— Трябва на всяка цена да напълниш залата с хора. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Ясен ли съм?

Исках да попитам „Защо?“, но не го направих, и постъпих правилно. Тогава няха никаква представа на какво е способна охраната на Арти Хоук. Исках да попитам „Как?“, но няха време, защото асансьорът спря и вратите се отвориха.

— Хайде, момко, действай! — прошепна Арти. — Действай, иначе никой от нас няма да се измъкне. Никой!

И понятие няха какво може да направи момчето, затова — Бог ми е свидетел! — направих крачка след него, но оня Хоук ме дръпна за ръката и просьска:

— Стой тука, идиот!

Направих крачка назад. Арти натискаше с гръб бутона за отваряне на вратата.

Хоук се хвърли в басейна с главата напред. Добра се до четириметровите решетки и се опита да се покатери върху една от тях.

— Тоя жив ще се опече! — прошепна Арти.

— А-ха — казах аз, но не мисля, че цинизма на междуметието ми стигна до съзнанието му.

Хоук застана до огромния мангал. После нещо се счупи, нещо се хлъзна, нещо падна... С оглушителен звук пламъкът се изсипа във водата.

Черна стрела със златисто острие — Хоук скочи.

Когато се включи сигналът „Тревога“, едва не отхапах собствената си буза. Към нас идваха четирима униформени. Някакви хора пресякоха залата в срещуположна посока. Като видя пламъците, една от жените пронизително изпищя. Въздъгнах с облекчение, защото реших, че килимът, стените и тавана са направени от огнеупорен материал. Но все още не можех да схвана същността на това, което става на някакви си двадесет метра от мен.

Хоук изплува на повърхността в края на басейна — само там нямаше огън. Притисна лицето си с длани и се прехвърли на килима. Доста време се въргала, след което се изправи.

От другия асансьор излязоха пътници, зинаха от учудване и се ококориха. Появиха се и пожарникари. Сигналът „Тревога“ ставаше все по-силен.

Хоук се обърна и огледа хората в залата. Петнадесет човека. Около него килимът подгизна. Капките по косата му блестяха от отраженията на огъня.

Удари с юмруци по бедрата си, пое дълбоко дъх и сред грохота, сирената и шепота започна да Пее.

Двама се втурнаха обратно в асансьорите. На вратата се появиха нови хора. След половин минута всеки асансьор свали по още десет човека. Сетих се, че в сградата се разнася вестта, че в залата пее Певец.

Хората прииждаха. Огънят вилнееше, пожарникарите се суетяха, а Хоук, широко разкراчен върху синия килим до горещият басейн, пееше — за един бар близо до Таймс Скуеър, където е пълно с крадци, наркомани, побойници, пияници, проститутки (твърде стари, за да

успеят да се продадат) и техните клиенти (мръсни, одърпани скитници). В този бар миналата вечер станал масов побой, някакъв старец бил пребит до смърт.

Арти ме дръпна за ръкава.

— Какво?

— Тръгваме.

Вратата на асансьора се затвори зад нас.

Бавно се промъквахме през замрялата в екстаз тълпа, като от време на време спирахме, за да погледаме и послушаме заедно с другите. Но в подобна обстановка е невъзможно да се оценят достойнствата на Хоук. През по-голямата част на пътя ме занимаваше мисълта каква охрана се грижи за Арти.

Спряхме зад загърната в халати двойка влюбени, които с присвити очи гледаха в най-буйните пламъци. Стигнах до извода, че всичко е много просто — Арти е искал незабелязано да се измъкне, а Певецът му предостави идеална възможност да се скрие в тълпата.

За да се доберем до изхода трябваше да преминем през кордон от полицаи от Регулярната служба, които (според мен) нямаха нищо общ с това, което става на покрива. Те просто бяха дошли заради пожара и са останали да слушат Песента.

Арти представляваше самата любезност, когато потупа един полицаи по рамото и го помоли да се отмести. Онзи го погледна, обърна се и отново го измери с поглед. Обаче втори полицаи, който забеляза безмълвния диалог, хвана колегата си за лакътя и поклати глава с укор. След това двамата се обърнаха и благоговейно се втренчиха в Певеца. Докато бурята в гърдите ми утихваше, стигнах до извода, че охраната на моя спътник действа толкова хитро и объркано, че всеки опит да разберете какво става ще ви докара неминуема параноя.

Арти отвори последната врата.

Вдишах за последен път от горещия въздух и прекрачих в нощта.

Побързахме да се спуснем по склона на хълма.

— Арти...

— Вие отивате натам — той посочи надолу по улицата. — Аз съм в друга посока.

— Ами-и... Там какво има? — и аз посочих надолу по улицата.

— Спирка на суб-субметро, която се казва „Дванадесетте кули“. Чуйте ме сега. Аз ви измъкнах. Бъдете сигурен, че засега сте в безопасност. Качвайте се в метрото и отпътувайте към някое интересно местенце. Сбогом!

Арти Хоук пхна ръце в джобовете си и закрачи по пътя.

Аз тръгнах на другата страна, като гледах да се движа до стените. Всеки момент очаквах парализираща стрела от минаващ автомобил или смъртоносен изстрел от храстите.

Стигнах до метрото.

Нищо не се случи.

Ахатът се смени с Малахит.

Турмалин.

Берил. (Навърших двадесет и шест.)

Порфир.

Сапфир. (През този месец взех десет хиляди, които не бях успял да похарча, и ги вложих в „Ледник“ — напълно законно заведение за кафе и сладолед на Тритон, което моментално изригна фонтан от печалби. Всеки акционер получи по осемстотин процента без данъците. Две седмици по-късно загубих половината от придобитото след поредната неуспешна серия противозаконни деяния, от което бях безкрайно натъжен. Но „Ледник“ продължаваше да носи стабилен доход.)

Думата отново се смени.

Цинабарит.

Тюркоаз.

Тигрово око.

На Хектор Келхаун Ейзънхауър най-последно му дойде акъла в главата и през тези три месеца се учеше как да стане вдъхващ респект представител на върхушката на престъпния свят. Всички перипетии сами по себе си са достойни за отделен голям роман. Крупни финансови операции, корпоративно право, наемане на работници. Гадост! Но какво да се прави, винаги са ме привличали сложните неща. И с това се справих. Нали основният ми принцип си е същия: внимателно гледай, убедително подражай.

Гранат.

Топаз. (Прошепнах Думата на покрива на Транссателитната генераторна станция и заповядах на моите наемници да извършат две

убийства. Представяте ли си? Не чувствах абсолютно нищо.)

Таафит.

Времето на Таафита свършваше. Върнах се на Тритон по работа, свързана единствено с „Ледник“. Утрото изглеждаше розово, бизнесът вървеше блестящо. реших през деня да се разходя и тръгнах с една група на екскурзия.

— ... на височина двеста метра — обяви екскурзоводът и всички се облегнаха на перилата, гледайки през прозрачния покрив към зъберите застинал метан, които се открояваха на ослепителната и хладна зелена светлина на Нептун.

— Само няколко метра по-нататък, дами и господа, вие за първи път ще видите Световният кладенец, където преди повече от един милион години тайнствена сила, и до сега неидентифицирана от науката, за няколко часа е превърнала двадесет и пет квадратни километра замръзнал метан в течност, като по този начин се е образувал метанов водовъртеж, два пъти по-дълбок от Големият каньон^[10]. Когато температурата спаднала до...

Хората тръгнаха по коридора и аз видях, че тя се усмихва. Имах пухкава черна коса и бронзов загар.

Честно казано, бях твърде уверен в себе си и затова през цялото време стоях до нея. Дори се стараех да ѝ направя впечатление. Но цялата ми самоувереност се изпари, когато тя внезапно се обърна и произнесе с каменна физиономия:

— Я! Виж ти! Та това е Хамлет Келибън Енобарбус!

Дълбоко вкоренените ми рефлексии изпратиха върху лицето ми въпросително повдигнати вежди и снизходителна усмивка. „Извинете, но според мен има някаква грешка...“ Но не го казах. Вместо това попитах:

— Мод, да не би да сте дошла да ме осведомите, че аз съм наред

Беше облечена с блуза в преливащи оттенъци на синьото. На рамото ѝ имаше голяма синя (стъклена) брошка. И все пак, като се вгледах в облечените как да е туристи, оцених, че тя се откроява от тях много по-малко, отколкото аз.

— Не — отвърна тя. — В отпуска съм. Както и вие.

— Сериозно? — изостанахме малко от тълпата. — Да не се майтапите?

— Земният Специален отдел наистина сътрудничи със Специалните отдели на останалите планети, но нямаме официални пълномощия за действие извън пределите на Земята. И понеже дойдохте тук с пари и по-голямата част от доходите ви идва от „Ледник“, Специалният отдел на Тритон засега не се интересува от вас. Макар че съм сигурна, че Регулярната служба не би имала нищо против да ви хване. — Тя се усмихна. — Все още не съм посетила „Ледник“. Не би било лошо, ако мога да се похваля, че ме е поканил един от собствениците. Нали няма да възразите, ако изпием заедно по една сода?

Туристите съзерцаваха застиналия водовъртеж на Световния кладенец, а екскурзоводът говореше нещо за показателите на пречупването и ъглите на наклона.

— Имам чувството, че ми нямате доверие — каза Мод.

Не започнах да споря.

— Бил ли сте свързан с наркотиците? — внезапно попита тя.

Намръщих се.

— Сериозно ви питам. Искам да изясня нещо. Трябва ми информация, която може да облекчи и моя живот, и вашия.

— Косвено — вече се усмихвах. — Сигурен съм, че вече сте нанесли цялата информация във вашите досиета.

— Аз бях свързана с тях няколко години, и то не косвено. Преди да ме приемат на работа в Специалния отдел, работех в Отдела за борба с наркоманията. Двадесет и четири часа в денонощието се занимавахме с наркомани и пласьори. За да хванеш едрите, трябва да дружиш с дребните. За да хванеш акулите, трябва да се пазариш с едрите. Налагаше се да ставаме и лягаме с тях, да говорим на техния жаргон, по цели месеци да живеем в едни и същи кооперации с тях. — Тя се отдръпна, за да мине някакъв младеж. — Докато бях в Отдела за наркотиците, два пъти ме лекуваха от морфинова интоксикация^[11]. А бях една от най-добрите.

— Защо ми разправяте това?

— Ето защо. Вие и аз се движим в едни и същи кръгове, макар и всеки в своята област. Доста ще се учудите, ако разберете колко общи познати имаме. Не бива да ви прави впечатление, ако се срещнем на Площада на Непобедимите в Белоун, а след две седмици ни запознаят

на прием в Лакс на Япет. Орбитите, по които се движим, обхващат не една планета, и наистина са идентични и не особено широки.

— Да вървим — не мога да кажа, че гласът ми трепереше от възторг. — Ще ви почерпя със сладолед.

Тръгнахме по коридора.

— Знаете ли — продължи Мод, — ако все пак успеете достатъчно дълго да се изплъзвате от Специалните отдели и тук, и на Земята, в крайна сметка ще имате огромен, стабилно растящ доход. Ще минат няколко години, но това е напълно реално. В момента и двамата нямаме причини за лична вражда. Просто в един прекрасен ден може да достигнете положение, при което Специалният отдел ще изгуби интерес към вас като към потенциална жертва. Ще продължаваме да се срещаме — понякога случайно, друг път — преднамерено. Получаваме огромно количество информация за хора, достигнали високо социално положение. Освен това, именно ние сме в състояние да ви помогнем.

— Пак редите пасианс от холограми.

Тя вдигна рамене. От слабата, отразена светлина на Нептун лицето ѝ изглеждаше точно като на призрак. Когато стигнахме до изкуствено осветеният град, тя каза:

— Скоро срещнах двама ваши приятели — Луис и Ани.

— Певците?

Тя кимна.

— Честно казано, не ги познавам добре.

— Затова пък те знаят доста неща за вас. Сигурно са ги научили от един друг Певец — Хоук.

— Не знаете ли какво става с него?

— Преди два месеца четох, че се е възстановил. Но оттогава нямам информация.

— Това и аз го знам.

— Видях го само веднъж, след като го измъкнах.

Двамата с Арти напуснахме залата преди Хоук да спре да пее. На другия ден чух от аудиовестниците, че когато Песента е била към края си, той свалил сакото и скочил в басейна.

Пожарникарите веднага се втурнали към него, хората сновели из залата и надавали отчаяни вопли. Успели да го спасят, но седемдесет процента от тялото му имало изгаряния от втора и трета степен.

Упорито избягвах да мисля за този случай.

— Вие ли го извадихте?

— Да. Бях в хеликоптера, който кацна на покрива. Мислех си, че моето появяване ще бъде приятна изненада за вас.

— А-а — изкоментирах аз. — И как успяхте да го измъкнете?

— След като двамата с Арти тръгнахте към изхода, неговите хора успяха да прекъснат движението на асансьорите над седемдесет и първия етаж. Затова влязохме в залата след като сте напуснали сградата. Точно тогава Хоук се опита...

— И точно вие го спасихте?

— Пожарникарите в този район не са виждали пожар повече от дванадесет години. Според мен дори не знаят как да се оправят със снаряжението си. Казах на моите момчета да пуснат пяна в басейна, след което... Наложих се сама да вадя момчето...

Какво можех да кажа? Вече почти една година се стараех да забравя тази случка и почти успях. В края на краищата не съм бил там. Нямахме ме! Това не ме касае...

Мод продължи:

— Искане да ви хванем чрез него. Но дори нашият отдел не е способен да разпитва кървав къс месо...

— Предполагах, че агентите на Специалния вербуват Певци, но, честно казано, не вярвах...

— Всички използват Певците, нали? Впрочем... Да не говорим за това. Днес трябва да се смени Думата.

— Случайно Луис и Ани да са ви съобщили новата?

— Видях ги вчера, а и старата Дума е в сила още осем часа. Освен това съм убедена, че не биха ми я казали за нищо на света.

Тя ме погледна и се намръщи.

— Хайде — казах аз. — Да изпием по една сода. Ще си придадем безгрижен вид, ще побъбрим и ще послушаме какво говори другия. Вие ще се опитате да измъкнете от мен компромат срещу собствената ми персона. Аз ще се постарая да не ви доставя това удоволствие и на свой ред да чуя нещо интересно. Ами ако изведнъж се съжалите и небрежно ми подхвърлите как да се опазя от вашите агенти?

— Да не повярваш! — повдигна вежди Мод.

— О-о, извинете — поправих се аз. — Не исках да кажа „да се опазя“, а „да се изплъзна“.

— Продължете — държанието ѝ не беше женско.

— И все пак защо ме заговорихте в онзи бар?

— Казах ви — просто орбитите ни съвпадат... понякога. И е напълно възможно да попаднем в един и същи бар по едно и също време... колега.

Беше мой ред да повдигна вежди.

— Явно това е професионална тайна, която не е задължително да знам, а?

Нейната двусмислена усмивка беше напълно хармонична с въпроса. Впрочем, не настоявах да ми даде отговор.

Денят мина бързо. Едва ли бих могъл да възстановя всички глупости, които надрънкахме, докато седяхме пред разкошните си мелби. И двамата се изморихме да изглеждаме доволни и никой от нас не бе в състояние да измъкне от другия нещо ценно. Ако изобщо беше казано нещо...

След това тя си отиде. Останах сам и тъжно размишлявах за овъгления Феникс^[12].

По едно време оберкелнерът с тайнствен шепот ме покани в кухнята и се поинтересува за контрабандната пратка от мляко и сметана („Ледник“ приготвяше сладоледа със собствени продукти), която успях да уредя при последното си посещение на Земята. (Между другото, направо се чудя как може да има толкова мизерни успехи за последните десет години при отглеждането на млеконадойни крави. Оказа се обидно лесно да излъжа познатият ви безделник от Източен Върмонт.) Но дори и в прохладния полумрак на маслобойната (с която „Ледник“ се гордееше) не успях да се съсредоточа. Дори тънкото ласкателство на оберкелнера, изразяващо възхищението си от Хладният Крал на Енергичността (всичко с главни букви — нали държа на инициалите си) не можеше да ме развесели.

Излязох и седнах на широкото стъпало пред входа на „Ледник“, отговаряйки с глухо ръмжене на молбите на посетителите да се отмества. На около седемдесет и петото ръмжене потърпевшият не подмина, а спря и възкликна:

— Знаех си аз! Трябва само да се постарая, и ще ви намеря! Да, да, трябва да умееш да търсиш!

Погледнах ръката, която ме удари по рамото, после черния пуловер и плешивата глава, озарена от широка усмивка.

— Арти... Какво правите...

Но той продължи да ме потупва и да се подсмивва.

— Няма да повярвате какво ми костваше да се сдобия с ваша снимка. Наложих се да бутна някой и друг кредит на един човек от Специалния отдел на Тритон. Тези ваши мълниеносни преобличания! Просто гениално! — Оня Хоук седна до мен и си сложи ръката върху коляното ми. — Имате разкошно заведение. Харесва ми, наистина ми харесва. Но засега не мисля да го купувам. А вие вече преуспявате. Виждам, че преуспявате. След време с гордост ще разправам, че благодарение на мен сте получили първия си голям шанс. — Махна си ръката и се зае да си разтрива пръстите. — Ако наистина имате намерение да вършите нещата с размах, трябва да се опитате да не се спречквате със закона. Най-важното е да станете незаменим за влиятелните хора. Просто незаменим, нищо повече! И в ръцете на талантливия човек попадат ключовете за всички съкровища на Слънчевата система. Но мисля, че не ви казвам нищо ново, нали?

— Арти, наистина ли искате да ни видят заедно?

Хоук махна с ръка в знак на протест.

— Никой няма да ни забележи. Моите агенти са наоколо. Не обичам да се разхождам без охрана. Пък и вашите момчета... (Не бъркаше.) Прекрасна идея. Направо превъзходна. Харесва ми как се впускате в бизнеса.

— Благодаря. Арти, днес нещо не съм във форма. Излязох да подишам чист въздух...

Отново махна с ръка.

— Не се безпокойте, нямам намерение да оставам. Прав сте. Не трябва да ни виждат заедно. Просто минавах оттук и реших да се обадя. Това е.

Тръгна надолу по стъпалата.

— Арти!

Обърна се.

— В най-скоро време ще се върнете и ще поискате да купите моите акции от „Ледник“, защото ще съм станал крупна фигура. Аз няма да пожелая да ги продам, защото ще се мисля за достатъчно силен, за да играя с вас. За известно време ще станем врагове. Ще се опитате да ме убиеете. И аз — вас. Така ли е?

Отначало повдигна вежди в недоумение, после се усмихна снизходително.

— Чух, че и вие работите вече с холограми. Много добре. Това е единственият начин да се справите с Мод. Само внимавайте информацията ви да има отношение към цялостната обстановка. Това е най-добрият способ да изиграете и мен. — Усмихна се и сякаш се канеше да тръгва, но се сети за още нещо. — Ако ви стигнат силите да воювате с мен и едновременно да разширявате бизнеса си, поддържайте охраната в добра форма. Рано или късно ще настъпи момент, когато ще ни бъде изгодно да работим заедно. Ако издържите, отново ще станем приятели. Някога. Само бъдете нащрек. Дочакайте този момент.

— Благодаря за съвета.

Арти си погледна часовника.

— Е... Сбогом — реших, че най-сетне тръгва, но той пак се обърна. — Знаете ли новата Дума?

— А, да, тази вечер трябваше да я кажат. Каква е?

Арти почака, докато се отдалечат излизащите посетители. Огледа се, после сви ръцете си като фуния около устните, наведе се към мен, подхвърли „Пирит“ и многозначително намигна.

— Току-що ми я каза едно момиче, а тя я е чула от самата Колет (една от трите Певици на Тритон).

Той се обърна, бързо слезе по стъпалата и се смеси с навалищата.

А аз останах. Седях и си спомнях — ден след ден — цялата изминала година. Седях дълго. След това станах. Но и отмереният ритъм на разходката се отрази в угнетения ми мозък като побъркана безсмислица. Към края на втория час в главата ми узря неповторима, стройна и маниакална теория — оня Хоук вече плете около мен паяжината на хитър заговор. Иска да ме вкара в капан и когато извикам: „Пирит“ — ще се окаже, че това не е Думата и никой няма да ми помогне. Затова пък веднага ще се появи човек с черни ръкавици, въоръжен с пистолет (или гранати) с отровен газ.

На ъгъла имаше кафене. От прозореца струеше светлина. В края на тротоара се бяха скупчили местни скитници с мрежички на юмруците, с татуирани бузи и (който може да си го позволи) с ботуши на висок ток. Върху катастрофирал автомобил седеше млада наркоманка, която предишната вечер бях изхвърлил от „Ледник“.

Нещо ме насочи към нея.

— Ей!

Момичето ме погледна.

— Знаеш ли новата Дума?

Тя почеса и без това изранения си нос и отвърна:

— Пирит — изхили се. — Свежичко, няма и един час, откакто я донесоха.

— Кой?

Тя се замисли.

— М-м... Един приятел... Той пък я научил от друг приятел, който току-що се върнал от Ню Йорк. Там я чул от един Певец... Май че името му било Хоук...

Трима скитници до нас се стараеха да не ме гледат. Тези, които бяха по-далеч, си позволиха по два-три коси погледа.

— Много ти благодаря — казах аз.

Информацията за работата на службата по безопасност направо отсича параноята. Пирит. При работа като моята параноята е професионално заболяване. Не се съмнявам, че Арти (пък и Мод) също го изпитват на гърба си.

Лампите на входа на „Ледник“ бяха угасени. Като се сетих какво съм забравил вътре, се затичах по стъпалата.

Вратата беше затворена. Почуках, но, естествено, нямаше кой да се отзове. Нещо по-лошо. Лампата хвърляше оранжева светлина и го видях съвсем близо, до гардероба. Вероятно управителят е решил, че ще се върна, преди да затворят, и го е преместил. А утре на обяд мистър Хо Ки Ен ще вземе резервирания си билет за лукс-каюта в космолайнера „Платиновият лебед“ (час на отлитане — един и тридесет, местоназначение — Белоун). Но сега той чакаше зад стъклената врата на „Ледник“, снабден с всичко необходимо — от поредната перука до маската, от която очите на мистър Ен ще изглеждат още по-непроницаеми.

Честно казано, вече се канех да разбия вратата. Но навреме съобразих, че е много по-разумно да се прибера в хотела и да поръчам да ме събудят в девет. Сутринта спокойно ще вляза с чистача. Обърнах се, тръгнах надолу... и в този момент разбрах. Стана ми толкова тъжно, че по бузата ми се търколи сълза — да, да, сълза — и се усмигнах. Нека си стои до гардероба.

Там няма нищо, което да не ми принадлежи.

[1] шифон — тънка памучна или копринена тъкан ↑

[2] Хенри Джеймс — (ф), американски писател (1843 — 1916 г.)

↑

[3] ястреби — на английски „Хоук“ (Hawk) означава „ястреб“ ↑

[4] кварк — градивна частица на барионите и мезоните, които изграждат протоните и неутроните в атомните ядра ↑

[5] квазар — извънгактичен източник на високоенергийни лъчения (по-рядко на светлина) ↑

[6] рулади — мелодично превилащи се звуци ↑

[7] шквал — краткотраен силен вятър ↑

[8] катаракт — помътняване на очната роговица, възпрепятстващо достъпа на светлина, поради което се влошава зрението ↑

[9] Тритон — спътник на Нептун, открит през 1846 г. ↑

[10] Големият каньон — пролом на река Колорадо, дълбок 1800 метра. Намира се в Аризона, САЩ ↑

[11] интоксикация — отравяне на организма, което може да бъде причинено и от образувани от самия организъм отрови ↑

[12] Феникс — митична птица, която изгаря и се възражда от пепелта си. Символ на вечното възраждане ↑

През 1970 г. произведението „Времето, разгледано като спирала от полускъпоценни камъни“ (Time Considered as a Helix of Semi-Precious Stones) е удостоено с награда Хюго за най-добър разказ и награда Небюла за най-добра новела.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.